

СТАНОВИЩЕ

От: доц. д-р Катя Живкова Михайлова
УНСС, Катедра „Икономическа социология”
Научна специалност: Социология
(Социология на медиите и масовите комуникации)

Относно: дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен **„доктор“** в професионално направление 3.5. *Обществени комуникации и информационни науки (Журналистика, Кризисен пбблик рилейшънс)*, в СУ „Св. Климент Охридски“ – ФЖМК

Автор на дисертационния труд: Борислав Радославов Георгиев
Тема на дисертационния труд: *„Стратегически аспекти на медийните образи на българските главни прокурори (2006-2020)“*

Основание за представяне на становището: участие в състава на научното жури по защита на дисертационния труд съгласно Заповед № РД 38-671 / 21.12.2023 на Ректора на СУ.

1. Информация за дисертанта

Дисертантът се е обучавал по докторска програма в професионално направление 3.5. *Обществени комуникации и информационни науки (Медии и комуникации – Имидж в стратегическите комуникации)*, в СУ „Св. Климент Охридски“ – ФЖМК. Обучението е осъществено в редовна форма под научното ръководство на проф. д.н. Милко Петров.

2. Обща характеристика на представения дисертационен труд

Докторантът Борислав Георгиев представя дисертационен труд на тема *„Стратегически аспекти на медийните образи на българските главни прокурори (2006-2020)“*. От гледна точка на социалното и политическото време, в което живеем днес, актуалността на избраната изследователска тема е безспорна. Изследването е актуално и от гледна точка на развитието на науката и методите за научно изследване, доколкото то предлага осмисляне и методика за изследване на връзката между реално съществуващото (българските прокурори) и неговите медийни образи (прокурорските образи в медиите). Връзката „реален – медиен образ“ е неоспорим фактор за формиране на обществено мнение, колективни представи и съзнание. В този план е разработено представеното дисертационно изследване. Тук е мястото да се подчертае и дългия времеви обхват на изследването – 14 години, от 2006 до 2020 г., като са разгледани образите на трима български прокурори.

Дисертацията е решена в класическа дисертационна структура, изпълнена в дедуктивна логика. Разработени са три глави, увод и заключение. Представен е списък с

цитирана и използвана литература като източниците са жанрово разделени на научни и ненаучни, медийни публикации. Разработени са и приложения, даващи яснота по конкретни методически въпроси на изследването.

Уводът представлява добре изпълнено методическо въведение в дисертационното изследване. Ясно са формулирани тук методическите елементи на научното изследване, които са следвани и разгръщани в следващото съдържание на дисертацията. Аргументиран е избора на изследователска методика.

Първа глава има теоретичен характер, тя изгражда теоретико-методологическата координата на дисертацията. Разгледани са основните понятия „имидж“, „журналистика“ „информация“, „цензура“, „статут на главния прокурор“. Създадената теоретична рамка ясно показва две основни смислови връзки в дисертационното изследване. Първо – в дисертацията понятието „медиян образ“ се разглежда като елемент от „имиджа“. Поради това изследването не се ограничава само до медиян мониторинг и съдържателен анализ на медийни публикации, а включва и изследване на други фактори, които изграждат имиджа, напр. експертната оценка и мнение, изследвани чрез анкета и серия от дълбочинни интервюта. Второ – в дисертацията е заложена връзката „прокурор“ – „информация“ – „цензура“. От една страна медийният образ се изгражда чрез информацията в медиите и нейните ограничения, от друга – авторът посочва именно „информацията“ и нейните ограничения чрез цензура или автоцензура като стратегически аспект в медийния образ на главните прокурори. В тази връзка са разгледани и проблеми свързани с достъп до информация и отказ на достъп до информация.

Втора глава представя анализ на избрани „ключови“ казуси от биографията на българския главен прокурор в периода 2004-2020. Конкретните казуси са изведени на фона на анализ на развитието на държавното обвинение у нас. Всеки от избраните казуси е анализиран в две плоскости – обективна ситуация и медиян образ. Подходът несъмнено дава добри резултати. Остава за доизясняване само един въпрос – какви са критериите за избор на точно тези казуси.

Трета глава представя резултати от проведени емпирични изследвания на общественото мнение за главните прокурори и за техните медийни образи. Анкетирани са 603 респонденти чрез онлайн анкета, интервюирани са 15 експерти (съдебни журналисти, магистрати и адвокати). Получените изследователски резултати позволяват достигането на изводи и обобщения не толкова за самите медийни образи на главните прокурори, а за това какво е мнението, оценката на изследваните лица и групи за медийните образи на главните прокурори. Тук изследователският фокус не е върху обективното проявление на главния прокурор, не е и върху медийното отражение на това проявление, а е на трето ниво – възприятието на медийния образ сред обществеността и експертните кръгове. Смятам тази реализирана идея за оригинално изследователско постижение. Остават за доизясняване въпроси от методическо естество – как изследвателят стига до именно тези въпроси (индикатори), които задава на респондентите; как се извършва обработката на качествената информация, получена чрез дълбочинните интервюта.

Заключението на дисертационното изследване представя основни изводи и обобщения, направени в хода на изследователската работа. По същество то представлява авторската справка от теоретичната и емпирична проверка на изследователските хипотези, поставени в увода на дисертацията.

Съдържанието на дисертацията показва стриктно следване от автора на избраната методическа основа. Целта на изследването е постигната, конкретните задачи са изпълнени. При това положение авторът може да направи и съответни препоръки както

към развитието на бъдещи изследвания по тематиката, така и към оптимизиране на процеса на изграждане на имидж, в който медийния образ е основен компонент, на главния прокурор. Подобни препоръки са направени. Тяхната особена стойност е в това, че те са изведени въз основа на съвкупна изследователска информация, включително експертни мнения и оценки. Достоверността на изследователската информация е напълно проверима, тъй като авторът е представил в приложение пълните текстове на проведените дълбочинни интервюта, както и едномерните разпределения на данните от анкетното проучване.

Всичко това дава основание на заключението, че дисертационното изследване е разработено в контекста на добрите методически предписания, но и в синхрон с етичните изисквания за провеждане на научно изследване по социална проблематика. Не става дума само за уважение към авторското право и интелектуалната собственост, което дисертантът практически показва. Но и за придържане към стандарти в изследователската етика, което също е видимо в настоящата дисертация.

3. Оценка на научните и научно-приложни приноси

Авторът формулира пет приноса на своето дисертационно изследване. Изложени са в Автореферата и в самата дисертация. Приносите имат предимно научно-приложен характер, доколкото те водят към предложения на автора за оптимизиране на сега действащите модели, изследвани в дисертационното проучване. Именно в този научно-приложен план приемам приносите на настоящото изследване.

4. Оценка на публикациите по дисертацията

Дисертантът представя 8 научни публикации, последната е под печат. Това е достатъчно в отговор на количественото изискване за допускане до защита и присъждане на ОНС „Доктор” по този критерий. Представените научни публикации са изследвания на докторанта по отделни научни проблеми в тематичната рамка на дисертационното изследване. Постигнатите в тях резултати са използвани и дисертационния труд.

5. Оценка на автореферата

Авторефератът отразява вярно дисертационното изследване. Представя ясна и научнообоснована методическа инфраструктура на дисертационното изследване, авторския подход при структуриране на дисертацията както и резюме на основни съдържателни моменти.

Докторантът е предложил също и формулировка на научните приноси на изследването. Посочен е списък с научните публикации по темата на дисертацията.

6. Критични бележки, препоръки и въпроси

Представеното дисертационно изследване има безспорни предимства. Някои от тях са изложени по-горе и редом с тях са посочени въпроси, чието доизясняване би открито по-добре приносите на дисертацията. Критични бележки или въпроси могат да бъдат поставени по отношение на представянето в дисертацията на методическата информация и

изработването на методическия инструментариум на изследването. Както по-горе бе казано, остават за доизясняване въпроси от методическо естество – какви са критериите за избор на анализирани във втора глава казуси; как изследователят стига до именно тези индикатори, които прилага в анкетата и дълбочинните интервюта; как се извършва обработката на качествена информация, получена чрез дълбочинните интервюта.

7. Заключение

Представеният дисертационен труд показва теоретично познание и умение за приложение на теоретични и методологически конструкти в изследването на избрано проблемно поле, при анализа на социални явления и феномени. е основание за успешно завършване на и присъждане на ОНС „Доктор”.

Предлагам на уважаемите членове на научното жури да гласуват за присъждане на ОНС „Доктор” на Борислав Радославов Георгиев.

15.02.2024

Подпис: